

Έλλειμμα πατριωτισμού

Δημοσιεύτηκε στις Πέμπτη, 03 Οκτωβρίου 2013 20:17 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

Share 2 Tweet 1 Email 0 Share 8

Αξιολόγηση Χρήστη: ○○○○○ / 0

Χειρότερο ○ ○ ○ ○ ● Καλύτερο **Αξιολόγηση**

Εάν δεν αναλάβουν οι Έλληνες τα ηνία, παραμένοντας μόνο στα λόγια πατριώτες, το μέλλον δεν διαγράφεται απλά σκοτεινό και οδυνηρό – αφού το ελληνικό δράμα ευρίσκεται ακόμη σε νηπιακό στάδιο, με την οικονομική γενοκτονία «προ των πυλών».

Όταν μία χώρα διανύει τον έκτο χρόνο ύφεσης, χωρίς να έχει καταφέρει ακόμη να δημιουργήσει κάποιες, έστω αμυδρές, ελπίδες και προοπτικές για το μέλλον στους πολίτες της, δεν καταρρέει μόνο οικονομικά, αλλά και πνευματικά – γεγονός που τεκμηριώνεται από το «πλεόνασμα» καταγγελιών, σε συνδυασμό με το τεράστιο «έλλειμμα» εναλλακτικών λύσεων τόσο στην πολιτική, όσο και στην κοινωνία.

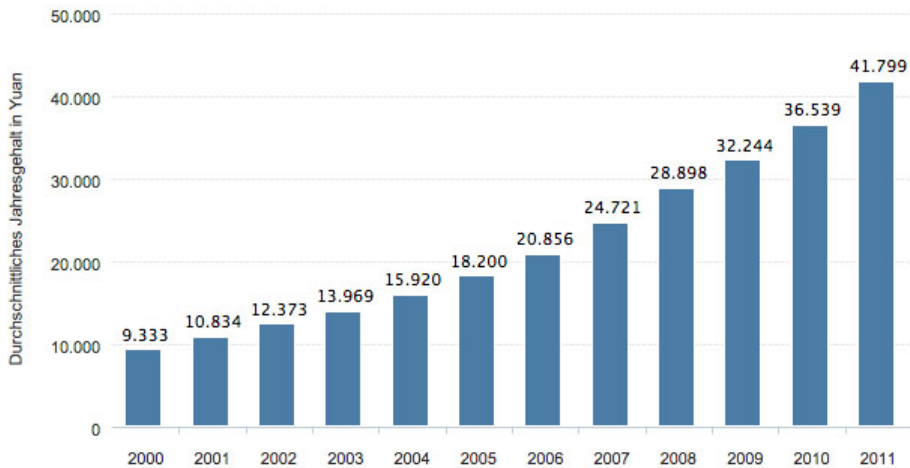
Ειδικότερα, η πατρίδα μας έχει διαιρεθεί σε δύο ομάδες, εκ των οποίων η μία είναι υπέρ των μνημονίων (παρά το ότι γνωρίζει την πλήρη αποτυχία τους), ενώ η άλλη εναντίον των μνημονίων – χωρίς όμως καμία πρόταση, χωρίς ένα εθνικό, «μη μνημονιακό» σχέδιο εξόδου από την κρίση. Την ίδια στιγμή πληθαίνουν οι καταγγελίες εναντίον όλων και για όλα – ενώ δεν αναζητούνται δρόμοι διαφυγής, αλλά ένοχοι, στους οποίους να μπορεί κανείς να «φορτώσει» την ευθύνη για τα δεινά του.

Συνεχίζοντας, η διαστρέβλωση εννοιών ευρίσκεται στο αποκορύφωμα της – αφού δεν εξετάζεται απολύτως τίποτα με ρεαλισμό, αλλά με έναν εκτός ελέγχου συναισθηματισμό. Για παράδειγμα, οι Έλληνες διαμαρτύρονται επειδή «κατηγορούνται» πως είναι τεμπέληδες – ισχυριζόμενοι ότι εργάζονται περισσότερες ώρες, σχετικά με τους υπολοίπους Ευρωπαίους.

Αν και δεν έχουν καθόλου άδικο, όσον αφορά τις ώρες εργασίας, αδυνατούν ή δεν θέλουν να κατανοήσουν ότι, το πρόβλημα δεν είναι ποτέ ο χρόνος εργασίας, αλλά η παραγωγικότητα – η οποία μπορεί να είναι μόλις στο 50% σε σχέση με άλλους, ακόμη και αν οι ώρες εργασίας είναι διπλάσιες. Επειδή δε οι αμοιβές καθορίζονται από την παραγωγικότητα και όχι από το χρόνο εργασίας, είναι αυτονόητο το ότι μπορεί να πληρώνεται κανείς τα μισά, δουλεύοντας τις διπλάσιες ώρες, χωρίς αυτό να είναι άδικο ή ανάρμοστο.

Για παράδειγμα, οι μισθοί στην Κίνα (διάγραμμα) υπερτετραπλασιασθηκαν από το 2000, χωρίς να αυξηθεί το κόστος παραγωγής δυσανάλογα – επειδή αυξήθηκε η παραγωγικότητα.

Durchschnittliches Jahresgehalt eines Beschäftigten in China von 2000 bis 2011 (in Yuan)

China; National Bureau of Statistics of China

Quelle: National Bureau of Statistics of China

© Statista 2013

Περατέρω, επειδή η παραγωγικότητα δεν εξαρτάται μόνο από τον εργαζόμενο αλλά, κυρίως, από τις επενδύσεις, ειδικά όσον αφορά τη βιομηχανία, η επίλυση του προβλήματος, με βάση την οποία θα μπορούσαν να αυξηθούν οι μισθοί, είναι προφανώς η δημιουργία νέων επενδύσεων. Άλλωστε η Ελλάδα δεν κατηγορείται για την υπερβολική αύξηση των μισθών αυτού καθαυτού – αλλά λόγω του ότι οι μισθοί αυξήθηκαν περισσότερο από την αύξηση της παραγωγικότητας.

Στο θέμα των επενδύσεων τώρα, το ουσιαστικό πρόβλημα δεν είναι η έλλειψη χρημάτων ή η **αδυναμία των τραπεζών** να δανείσουν τις επιχειρήσεις – αφού κανένας δεν επενδύει σε μία χώρα, με τόσο ασταθές φορολογικό πλαίσιο, με μία τέτοια «εχθρότητα» απέναντι στην επιχειρηματικότητα, με μία υπερδιογκωμένη γραφειοκρατία, καθώς επίσης με την πολιτική διαφθορά να οργιάζει.

Επίσης κανένας δεν επενδύει όταν μαίνεται η ύφεση και οργιάζει η ανεργία – αφού περιορίζεται συνεχώς η ζήτηση, οπότε δεν υπάρχουν προοπτικές πώλησης των νέων προϊόντων που θα παράγει.

Από την πλευρά τώρα των τραπεζών, δεν είναι δυνατόν να απαιτεί κάποιος να δανείζουν τα χρήματά τους, χωρίς καμία προοπτική να τα εισπράξουν. Κανένας απολύτως δεν δανείζει, γνωρίζοντας ότι δεν θα του επιστραφούν τα χρήματά του – γεγονός που σημαίνει ότι, δεν είναι οι τράπεζες ή η ρευστότητα τους το πρόβλημα, αλλά η ύφεση και η ανεργία.

Στην ύφεση και στην ανεργία οφείλεται ένα ακόμη πρόβλημα, το οποίο δεν έχει ακόμη εμφανισθεί σε όλη του την έκταση: η πτώση των τιμών των ακινήτων. Αναφερόμαστε ακόμη σε πτώση και όχι σε κατάρρευση, επειδή έχουν σχεδόν εκμηδενισθεί οι πωλήσεις – γεγονός που οφείλεται αφενός μεν στη συνεχή αύξηση των φόρων (από 487 εκ. το 2010, στα 3,18 δις € σήμερα) και στην ανασφάλεια που έχει προκληθεί, αφετέρου στην απαγόρευση των κατασχέσεων.

Προφανώς, η κατάρρευση θα ακολουθήσει μετά την άρση της **απαγόρευσης των κατασχέσεων** – αφού τότε ένας μεγάλος αριθμός ακινήτων θα εκποιηθεί σε εξευτελιστικές τιμές, διαμορφώνοντας νέα «τιμολογιακά επίπεδα».

Την ίδια στιγμή οι ενυπόθηκες εγγυήσεις των τραπεζών θα χάσουν σημαντικά σε αξία, δημιουργώντας τους νέες ανάγκες κεφαλαίων – οι οποίες θα προστεθούν στις ήδη υφιστάμενες, οφειλόμενες στις πάσης φύσεως επισφάλειες τους, στα κόκκινα δάνεια (υπολογίζονται στο 30% των συνολικών δανείων τους, δηλαδή στα 65 δις € περίπου).

Με τα νέα μέτρα βέβαια που φαίνεται πως θα επιβάλλει η «σκιάδης» και μη εκλεγμένη δημοκρατικά κυβέρνηση της χώρας, η Τρόικα δηλαδή, θα κλιμακωθούν ακόμη περισσότερο η ύφεση και η ανεργία – θα συνεχισθεί λοιπόν ο θανατηφόρος καθοδικός σπειροειδής κύκλος, καθώς επίσης η μεταφορά της ιδιωτικής περιουσίας στο δημόσιο, με τελικό προορισμό τους δανειστές μας.

Με κριτήριο τα παραπάνω, το ελληνικό δράμα ευρίσκεται ακόμη σε νηπιακό στάδιο – με την ολοκληρωτική ληηλασία, με την οικονομική γενοκτονία και με την καταστροφή της χώρας μας να είναι «προ των πυλών». Επειδή δε κανένας απολύτως δεν ασχολείται σοβαρά με τα συγκεκριμένα προβλήματα, αναζητώντας εναλλακτικές λύσεις, η κατάσταση θα επιδεινώνεται διαρκώς.

Εν τούτοις, ακόμη και σήμερα, υπάρχει διέξοδος – η οποία όμως προϋποθέτει την ανάκτηση της εμπιστοσύνης των Πολιτών προς την Πολιτεία, καθώς επίσης **τον έμπρακτο και όχι μόνο στα λόγια πατριωτισμό** των Ελλήνων.

Ειδικότερα, εάν οι Έλληνες εμπιστευόντουσαν κάποια κυβέρνηση τους και αναλάμβαναν οι ίδιοι την εξυπηρέτηση του χρέους τους, όπως είχαμε προτείνει πριν ακόμη οδηγηθεί η πατρίδα μας **δόλια στα νύχια του ΔΝΤ** (εθνικά ομόλογα, **μηδενισμός του χρέους** κλπ.), η Ελλάδα θα γνώριζε μία εντυπωσιακή ανάκαμψη – ανάλογη του τεράστιου πλούτου και των πραγματικών δυνατοτήτων της.

Εάν όμως δεν αναλάβουν μόνοι τους οι Έλληνες τα ηνία, παραμένοντας μόνο στα λόγια πατριώτες, το μέλλον δεν διαγράφεται απλά σκοτεινό και οδυνηρό – ενώ δεν είναι καν δυνατόν να το περιγράψει κανείς με λόγια.

 Analyst.gr Team